

I

*як заціхае перад бурай свет навакольны а пасля
зямлі напружанай дыханне напятыя адчуюць душы
калі спыняюцца ўсе рэкі
а рыбы дасягаюць дна
і птушкі стрымліваюць голас
каб гэтай цішы не парушыць*

*на ўсіх вятрах і кантынентах на ўсёй бязмежнасці зямной
вібруе чуйнае наветра блакітнай хваляю трывогі
і нашых душаў абалонкі
руйнае гэты неспакой
і высыпаюцца пачуцці
на непразную дарогу*

*на вежах круцяцца радары і пачынаецца адлік
зваротны да крытычнай кропкі
дзе ў перспектыве толькі мінус
а шыхт напружаных вайскоўцаў ад нечаканасці прыціх
і нахіляючы галовы
калашнікавы прэч адкінуў*

*апладысменту мерным гукам скануюцца жывы прасцяг
адзначаны адсутным словам
і ўпартай стрыманасцю жэстаў
хто самазванец хто сапраўдны хто гаспадар а хто ў гасцях
самасцвярджаецца прастора
маўклівай акцыяй пратэста*

*хачу забыцца што ёсць страх хачу забыцца
што нам даводзіцца за ворагаў маліцца
што вераб'і хаваюцца пад дах злавесны лёд
навіс на абразах што нейкі ціхі голас шэпча
за ворагаў трэба не проста маліцца у ворагаў
трэба яшчэ і вучыцца
адкінуць пустыя размовы вучыцца перамагаць
паступова вучыцца перамагаць раптоўна са
стараннем падвойным
і сіні снег цячэ прадоннем рэк і адгукаецца
далёкі смех
я стаўлю свечку і — наперад
step by step*

цішыня што нас выпрабоўвае
падкрадаецца ззаду на дыбачках
закрывае нашыя вочы сваімі цёплымі пальцамі
цішыня што нас размяркоўвае
раскладае быццам па скрыначках
раздзяляе нас па адлегласцях

быццам мы вінаватыя

быццам мы вінаватыя
што таксама праклятыя
што і мы дакрануліся
у свой час не прагнуліся

а я прызвычайваюся да цішыні
шукаю яе ў схованках за шклянымі дзвярыма
у разрэжаным наветры чужой тэрыторыі
дзе мы як калісьці мурны ў далёкай прэторыі

я раблюся сама цішынёй
прарастаю яе ліянамі
разліваюся акіянамі
выцясняючы гукавыя хвалі
цішыня нібыта каралі
сціскае шыю маю нерухома
і знясільвае
быццам стома

я свой голас схавваю ў шуфляду
і забудуся замкнуць на замок
і пакіну яго без нагляду
каб у сінюю далеч уцёк

*і звінеў сярод роднага гаю
быццам зvon што на свята склікае*

blow-up

*ёсць коміны падобныя да вежаў
яны глядзяць у ростаняў бязмежжа
другія сны з іх вышыні відаць
якія паглынулі назаўсёды
гісторыю краіны і народа
яны затоена і стрымана маўчаць*

*там круціць флюгер лічбу пакрыёма
год перад-рэпрэсійны дваццаць сёмы
зусім нябачны ў тлуме гарадскім
і толькі сілаю павелічэння
вяртаюцца далёкія імгненні
як лёгкі пах як воблака як дым*

*і можна ўбачыць зноў на вулках гэтых
драўляны Менск і маладых паэтаў
ні высылак ні страчаных гадоў
на некранутых дворыках Нямігі
ляжаць іх недапісаныя кнігі
да лепшых дзён да самых лепшых сноў*